

14. szám.
Dec. 1-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal** : Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

A fertálybankó.

Ad notam : „Uram! büntesd meg a tormát,
Miért keserű?

Uram, büntesd meg az ollót,
Ezt a hollót,
A ki engem eltépett!
Ne nézd; a bankópszitító
Volt-e zsidó?
Magyar, román, vagy német?

Hosszában elrepsziténék!
(Mely bús ének!)
Aztán megint keresztben,
Mint valami elítéltet,
Szétmetéltek,
Örök halálra estem.

A jelvényes Austriát
(Égre kiált!)
Erőszakkal eltépték.
Eképen nem irgalmaztak
A szép sasnak
Az alsó részem végén.

Egyik részét az orcáznak
És a száznak
Holmi magyar tette el,
Másik félfej, fél korona,
Valahol a
Szerbek zsebében fülel.

Harmadikat félsasfejjel,
(Kinom elnyel!)
Tán egy román kapta meg?
A negyedik horváté lett,
Gyászos élet!
Hogy leszek majd egy tömeg?

S ha széttépett porczikáim,
Rongyocskáim,
Össze is ragasztanák,
A Nationalbank értem,
Ha jól értem,
Többé egy garast sem ad.

Mi legyek hát így elvetve,
Szétrepedve,
A kin mindenki tulad?
A ki már otthon sem kellek
Hajh mi legyek?
Tán szavazat czédula?

K—s M—n.

A KEMÉNY LELKIPÁSZTOR.

(Vége.)

Végre az egyházfit csipték nyakon, ráparancsoltak keményen, hogy ő az egyház szolgálja, köteles tiszteletes úrnak a falu határozatát röktön tudtára adni.

— Értem — nagyot sóhajtott az egyházfi, szedte a sátorfát s ment. Sokáig várták a válaszzal az egyházfit, de az nem tért vissza; hogy Kis András egyházfi felé sem ment a paplaknak, hanem a falu házából egyenesen hazatartott, felszedelösködött, mindenestől itt hagyta a falut.

E hallatlan eseten addig vakarták a község előljárói fejüket, míg valamelyiknek a jutott eszébe, hogy a dolgot legjobb lesz egyenesen az esperesnek feljelenteni. Ide már akadt ember, ki a panaszos folyamodást elvitte; a panasznyomozásra két tekintélyes tisztelendőt küldött ki az esperes.

A panaszt nyomozó kiküldött biztosokR—en meg is jelentek; de ezek sem mertek egyenesen a t. G. szobájába belépni; hanem a cselédházba nyitottak be; hol szerencsétlenségükre a fűtött kemence lángjánál fűtözve s pipázva találták a bepanaszlottat. A biztosok hálálkodásait be sem várva, a házból kifordult G. úr, udvaráról, mint láb-szárai oly vastag tölgyfiatalt a házba visz, azt a tüzlánggra tartja, kevés páltás után talpa alá fogja, gúzsak csavarja. Ezen működés közben szólítja meg az egyik biztos:

— Minek lesz az kollega uram?

Mindjárt megmutatom — válaszolt hidegen a kérdett.

E rövid, s sokat jelentő válaszra egymást törte ki az ajtón a két biztos; a pitvarból kiáltott vissza az egyik:

— Nem jöttünk mi nyomozni kollega uram.

— Alkalmasabb is ott a másik szobában, csak oda tessék besétálni — bátorítá a megfélemlített biztosokat a munkáját abban hagyó G. úr.

Természetes, hogy a biztosok küldetésükről szót sem tőnek; hanem megreferálták, hogy a r—i egyházban minden dolgok ékesen és szép rendel folynak.

T. Göde István úr, papi, söt világi pályáját

bevégezte, Száldobosi pedig hivatal nélkül járt fel s alá széles Magyarországon; hol magyar vendégszeretetre s jó konyhára akadt, onnan pár hétnél hamarább nem mozdult. Így tért be Szentpéteren báró D. J. urhoz; itt annyira otthon találta magát: hogy három hét eltelte után sem akarta jámbornak mondani a házigazdát.

A báró kegyes keresztyén volt, estve reggel templomba járt; templom után a templomkerítésben még egy óra hosszant szeretett papjával

sétálgatott s beszélgetett. Ily séta és beszélgetés közben előhossa: hogy neki egy pap vendégje van, már három hete, hogy nála mulat, még se akarja a kocsirudat a kapu felé fordítani.

— Hogy híják a kend vendégét — kérdi a tisztelendő.

— Száldobosi — válaszol a báró.

— No hallja kend, hívasson el engem ebédre, de csak akkor, ha már megterítették; az inas a mit üzeni fogok, a vendég jelenlétében mondja el.

Az öreg tisztelendő ebédre csakugyan meg-

hivatott; az inas a vendég jelenlétében mondá el; hogy főtisztelendő úr mindjárt el fog jönni; hanem előre engedelmet kér azért, hogy egy paptársát t. Göde István urat is magával hozhassa.

Nem használt semmi marasztás, fogatott nyakrafőre, sőt lovai befogatását be sem várva elinalt.

— Itt van-e még a kend vendége? — ezen szavakkal nyitott be az öreg tisztelendő.

Az üzenet hallatára, mintha parázst szitottak volna alá, felugrott a hosszas vendég; ezerszer engedelmet kérve értesíté a bárót; hogy most jut eszébe, hogy neki még e nap mulhatatlanul végzendő nagy dolgai vannak.

— Nincs — válaszolt a báró — elüzte a kend üzenete.

A tisztelendő később ebéd alatt beszélte el, miért volt a vendégre oly nagy hatása a Göde névnek?

GENENS ZUM TEUFEL.

Énekelve ment egy uriember az utcán, be is vitték szépen, oda hova nem kíváncsozott, nem vala egyéb hátra, mint meg nyugodni reggelig a kényszer szálláson, türt és türelmes állásából csak a déli harangszó vevé ki, ennek hallatára eszébe jutott, hogy vacsora nélkül feküdt le, s nem reggelizett; izgatott étvágy s méreggel egyenesen a comissárius szobájának ront, a comissárius, kopogás nélkül nyílt ajtó zörejre, feláll

s megfordul. Szól az uriember, méltó indignatióval, anélkül, hogy a megszólítást várta volna: Uram mi ez? behoznak engem, engem? miért? itt vagyok, nem kérdeznek, nem tudnak rólam: én ez meg ez vagyok, nem lumppal van dolguk, se szó, se beszéd, az önkénynek is van határa, hiszen így meg így — beszélt folyvást a comissáriust szóhoz nem engedve juthatni, bár az eléggé iparkodott volna. Végére is uram, én

azon egyén vagyok, ki rendesen szokott élni, és önök a rend emberei, akarják az embert rendelkezéssé tenni, végtére is szeretném tudni, *hol fogok én ebédelni?*

— *Genens zum Teifel!* — szólt elég dühvel a végre szóhoz juthatott comissárius.

— No hiszen csak ezt akartam tudni, *ikh danke schön*, alászolgája.

Hol terem azon policzei? ki ezen étvágygyal rohanó uriembert visszatarthatta volna mindaddig, míg a ligeti vendéglő éttermében helyet nem foglalt, megkapva az étlapot, végig rendeli, „*aber skwind*“ és bort is minél előbb Teifel úr. (Teifel-nek híják a vendéglőst) „*aber gut*“ — Azért mondom, *ma vendég vagyok*.

— Nálam mindenki az, — szóla közbe a vendéglős, az ételt elejbe rakva.

Fél három: az ebédnek vége, az elpusztult, mintha sáska sereg lepte volna el az asztalt, bor is elegendő.

— *Rechnung*.

— 2 ft. 87 kr.

— *Sehr gut!* majd a comissárius úr kifizeti, ő küldött engem önhöz ebédelni.

Hiába szabadkozott a koresmáros, hogy nála nincs hitele a comissáriusnak, mindegyik tartá saját állításához magát, miből heves vita támadván, becsodíté a ligetben sétálókat és köztük épen a comissáriust.

— Comissárius úr kérem, — szól Teifel uram lekapva fejéről a házisapkát, mit vendégei előtt soha sem tett; — azon úr ott, az ön kontójára ebédelt, hogy önnek tetszett ide küldeni.

— Én nem küldtem senkit, — felelt a comisarius, — és nem fizetek senkiért.

— O ja herr Comiser, — szólal felegyenesedve ülőhelyéből a vendég, miután poharának utolsó tartalmát kiürítette, ma délben tetszett mondani, midőn kérdém, *hol fogok ebédelni?* „*Genens zum Teifel*“ Teifel ez itt, az ebédlő ez, én ebédeltem, tessék kifizetni, nekem volt és van otthon is ebédem, ha kell. *Ikh danke schön!* — Evvel odább állt. — Sokan hallották, mit volt tenni, kifizette a comissárius, bár elég sanyar arczczal, de azt mégis megfogadta, hogy nem küld többet senkit Teifelhez.

Vándor Kakas.

Titkos denuncziációk.

A policzájnak titokban besugja **Kakas Márton**.

XIX. Egy elfásult érzelmű „hegylakó“ daczára

a világos tilalomnak, avval töltötte az egész esztendő, hogy csupa sréteket és golyóbisokat fabrikált!

XX. Egy vakmerő kalandor; ki azt meri állítani, hogy a felvilágosodás keletről jön nyugatra, ellentétben

a civilizátorokkal, kik azt hirdetik, hogy az nyugatról terjed kelet felé.

Korrajzok.

XX.

A megyeházák rendezése már több helyen megkezdett.

XXI.

Az utcák nevei új felírásokat kaptak, — elővigyázatból a régi elnevezések is ott hagyattak az ujak alatt.

Mit nem tud a kántorné.

Gyónni volt a Zsiga cigány. Eleinte sorban számolta bűneit a mint eszébe jött, hej de bezzeg a vége felé igen akadozott. A jó öreg pap segíteni kívánván őt, komoly arccal kérde :

— Hát édes fiam, mi nyomja még a lelkedet?
A cigány a szép szavak által, melyeket a gyónatya hozzá intézett, nekibátorodva, egész elszántsággal s bűnbánó arccal vallá :

— Hát bíz in szeretem a kántornét!

— Az nagy baj lelkem, igen nagy vétek, — oktató őt tovább az istenfélő lelkipásztor. — Hát aztán a kántor tudja-e ezt? — vallatá tovább az izzadó cigányt.

— Hogy a kántor tudja-e? — mondá a furfangos cigány. — Nem hogy a kántor tudná; de még maga a kántorné sem tudja.

Élczes megjegyzés.

Találkozik a simontornyai magyar legény a n. sz—i sváblegénynyel s megszólítja :

— Há mégy sógor?

— Simontornyára.

— Régen elindulhattá má hej, mert ugyan *kinyötél* a bugyogódbu.

Halifaxi törvénykezés.

D é l e l ő t t :

„... Ezen bíróság a P. P. 442. §-nak értelmében fel nem függesztheti.“

D é l u t á n :

(a fentebbi sorok kitorólve.)

„... foganatosítása további intézkedésig felfüggesztetik.“

A töltött káposzta.

(Kolozsvárról tanköltemény gyanánt küldi : Hlmgy—Sndr.)

Motto : Jó a só, ha pedig a só megízletlenül, mivel sózzák meg? Lukács XIV. 27.

Fujjátok a tüzet, hadd rotyogjon jobban
A töltött káposzta abban a fazokban!
Eleget éhezünk, kotyvalékkal élünk,
A sok bécsinálttól felfordult a bélünk.
Fujjátok a tüzet tovább várni kín már,
Az „alvó orosz lány“ felébredett immár!

Alvó orosz lány a türedelmes éhség,
De tigrissé válik, ha kinyitja szemét.
Hát még ha boszszantják : „nesze neked éhkopp!“
Nem nézi, hogy mente, nem nézi, hogy „gérokk“.
Fujjátok stb.

Hallod-e, te szakács, áldjon meg az Isten!
S ti szakácssegédek, kikre néz sok *pislen!**)
A magyar *konyhaszat* dicsősége fényes,
De töltött káposztát készíteni kényes. —
Fujjátok stb.

A töltött káposzta igaz magyar étel,
Nincsen abban *rántás*, hanem van sok téjfel,
Hájfalat és husok, meg a gyöngyös hurkák,
S főképp töltelékek, vastagok és kurták, —
Fujjátok stb.

Töltött káposztából, jól megjegyeztek,
Valamit kihagyni Isten ellen véték,
Mert hogy a „*sovány koszt*“ utálatos nekünk,
Töltött káposztánkból semmit se engedünk! —
Fujjátok stb.

Ide vele hamar, nem kell figurázni,
Senkitől falatját nem szabad elfogni.
Az *igazi magyar töltött káposztából*
Jut elég mindennek, s még marad is máról...
Fujjátok a tüzet, tovább várni kín már,
Az alvó orosz lány felébredett immár!**)

Vándor Kakas levele Kakas Mártonhoz!

Tekintetes uraságod!

Bár levelet még nem irtam, de olvastam vidéki levelet, tudom, hogy kell kezdeni, t. i. *először* a **szerektséget megdicsérni**, hogy vidékünkön kedves a lapja, azután ha van szindarabja, arra már *készülnek*, a mit előadtak, a *legjobb előadás volt*, halljuk, hogy *körutat* szándékozik tenni, *szívesen látjuk*, tudom, hogy így kell kezdeni, de engedelmével a dologra.

*) Székely szó; a ki nem tudja mit jelent, találja ki; a ki nem tudja kitalálni, jőjön Erdélybe, nagyon szívesen látjuk.

**) Előbb a *levest* és *sófaföttel* kell megennünk, kedves öcsém, aztán a töltött káposzta!
Szerk.

Én mint vidéki színész irok uraságodnak, ha zavarunkban utasítással szolgálhatna.

Valjon jártában keltiben hallott e valamit, reánk nézve az újításokban van-e valami változtatás? megmaradnak-e igazgatóink a német *concessával*, vagy nem? lehet-e igazgató a ki tud, vagy a ki akar? hova s merre kellene folyamodni? melyik miniszteriumhoz?

Mert ez ideig azt mondták, hogy azért kell *concessa*, hogy ne lehessen *annyi* igazgató, az igaz nem is lett *annyi*, hanem *két annyi*, kapott mindenki, ki utána járt, ki kellett mutatni *4000 pft. értéket*, eljött egy hivatalnok számba venni a kimutandó összeget képviselő kincseket: legelső mi becs alá jutott, a ruha ár, felültött az értéke 150 forintig, soha nem volt a frakk oly becses, maga az igazgató-jelölt bámult kincse birtokán utána a *diszlet*, egy első függöny 200 ft. egy szoba függöny, az egyik oldala *civil* a másik *ritter* szál, mint-hogy igen forgatható 200 ft., itt az utolsó függöny, *Horizon* (láthatár) ez drága kincs, beteszünk egy fát, *erdő*, kiveszszük, *Hortobágy*, *vizet teszünk bele*, *tenger*, kihuzzák a vizet, *Sahara* pusztája; bámult a kiküldött, bár tudá hogy egy fa nem erdő, ez úgy van Csehországban is, de minthogy mégis ily könnyen átalakítható, megütötte ez is a 200 fto. Most már jön a kincs! itt a *bibliotheca*! itt van. Az első : „Peleskei Nótárius“ 500 forint. Nagyon sok! De kérem behozza e mindig a magáét. „Szökött katoná“ 500 forint. — Hát nincs is olcsóbb. — O uram, akár hányszor adjuk, mindig 100 forint. „Két pisztoly“ 300 ft. Ebből lealkudott 100 forintot mégis, mert *Vaf-fenpast* is kell még hozzá szerezni, „*Ösörgő sapka*“ 200 forint. Itt már csóválta a fejét, *Thájeres kapli*, de minthogy megmagyarázták, hogy minő jó darab, hogy nőnek meg benne az orrok, áll az alku „*Párisi rongyszedő*“ 200 forint. — Valjon nem sok? O dehogy! 9 felvonás 17 változás, ezeket beszámítván, megütötte ez is a mértéket. „*Köcsmei sárkány*“ 1000 forint, ezt uram csak mi birjuk, nem adja más senki, és a hányszor adjuk, mindig agyon neveti valaki magát. No mivel ilyen pusztító és öldöklő darab, gondolá magában, legyen ezer forint, *ő és társai* úgy sem járnak, így tul vannak a veszélyen. „*Proféta*.“ Itt már összenéztek! a kiküldött úr majd kalapjához kapott, gondolá : *ez már sok!* — „*Az opera?*“ ah dehogy, a *dráma* : magam irtam át, meg van ebben a darabban *minden* : jég, összeomlás, nap, templom, menet, koronázás, a koronát már tetszett látni, az ebbe a darabba való, magyar darabokban most nem igen van koronázás. Még ötven forintot kellett kisütöni! Itt van : „*Becsületszó*“ uram, ez eredeti. — *Ezt nem ismerem.* — Azután nagyon vékony, és csak egy felvonás, *nem vette semmibe.* — Tesék itt van „*Haramiák*“ belenezett, s mivel a *tanácsos kilökése* csakugyan ki volt törölve, rá becsülte az 50 forintot, bár-hozzá tevé, *náluk* olcsóbban is kapható. — Azt elhiszem kérem, de nálunk ritkaság és drága, hát nem tetszett hallani : Rózsa Sándor 10,000 forintra volt becsülve. Hát az nincs meg? — De *meg van*, hanem *kivitték.* — Nem, a darab? — Hiszen ha az megvolna, mindjárt *fixumot* adnék! — Hát nem azt tetszik fizetni? — Nem, uram, *proportióra* vagyunk. Itt a jó úr körülnezett, mert *magasságra* gondolta a *proportiot*,

látván, hogy mind a kilencz *egyforma*, gondolá: könnyen megosztóznak, megelégedését nyilvánítva távozott, és a concessa megszületett.

Némely részben így voltunk, azért szeretném, ha uraságod tudna valami újat, vagy utasíthatna, minthogy olvastuk is, hogy Pesten *van egy úr*, ki igazgató szeretne lenni, azt is hallottuk, hogy *gazdag, olyan kellene nekünk!* theoriája van, *praxist majd szerezhetsz!* lehet három társulatnál is, csak jelentse magát; könnyen restauráltatik, nem vagyunk mi olyan makacsok, mint a pestiek.

Ezzel maradtam tekintetes uraságod, távolbani legközelebbi tisztelője.

Vándor Kakas.

Min töri az eszt.

Exámen volt a nagyreményű ifju polgároknál; egy tanítványnak a számtanból kellett volna magát kitüntetnie, azonban ez tengelyestől beledőlt a sárba. Az elkésérült tanár tenyerébe sülyeszté fejét, s pár perczig gondolkozott.

— Min töri esztét urambátyám? — szolítá meg egyike ismerőseinek.

— Azon gondolkodom — mondá ez, valjon hegyes vagy tompa szög alakban vágjam-e ezen perversus nebulóhoz a könyvet?

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

— Hát kis fiam, a kétlábu szárnyas állatok közt melyik a legerősebb?

— Hát a sas.

— S honnan tudod te azt kis fiam?

— Mert az elszokta az ökröt és a juhot is vinni.

— Láttad-e már azt?

— Láttam bizony, bíró uram hozott egyet apám-uramnak, csak papiroson volt, mégis elvitte az ökrünket.

— (Igaz mondat.) Egy társaságban szó volt arról, hogy nem esik messze a gyümölcs fájától. — Egy öreg úr azon megjegyzést tette erre:

— Sok függ attól, miként rázzák.

— (Egy expeditió 1849. végén.) Egy téli estén egyedül pipázgatott falusi tanyáján N. N birtokos úr, a midőn egy zsandárcsapat beállit udvarába; az örvezető kívánságára előhívták az urat.

— Mit tetszik parancsolni? — kérdi nagy pietással az örvezetőtől.

— Megtudtuk, hol van Kossuth? — sugá ez titokteljesen.

— Azt ugyan könnyű volt megtudni, minden hirlapban olvasható: Kutiahiában van.

— Ja ja, ott van, igenis, in Kutianiafa.

— Nem Kutiania, hanem Kutiahia.

— No „hia“ vagy „nia“ az mindegy; mi nem tudjuk az idegen szavakat olyan jól kimondani, hanem elég az hozzá, hogy ott van.

— Hát már most aztán mi lesz?

— Odamegyünk és elfogjuk rögtön.

— Szerencsés utat kívánok hozzá.

— Hanem hát sötét van, eltévesztjük az utat, azért tértünk ide be, hogy adjon az úr velünk egy lámpás embert, ki odáig vezessen.

A jámbor földesur hiába szabadkozott, hogy messze van a! mit gondolnak? Kis-Ázsiában! ő nem nélkülözheti a béresét olyan hosszú ideig, mind nem használt,

embert kellett neki előállítani lámpással, a ki elvezesse a lovas urakat Kutiahiába Kossuthot elfogni.

Már csak maga is kíváncsi volt N. N. úr megtudni, hogy hova mennek hát? fölnyergeltetett, a lámpás nyomán utánuk ment, s kiderült aztán, hogy valami kópé eligazította a vitéz urakat gróf K. . . szomszédtanájára, mi a köznép nyelvén ezt a nevet kapta: „*Kutyanyaka*“ ott persze nem fogták el Kossuthot.

— Volt egyszer egy segédbíró H-nek hívták a jámbort, egyszer kiment, megnézni miképp csinálták meg az utat? és látja, hogy még nagyon sok van csinálatlan, ekkor szokása szerint gorombáskodott az emberekkel, ezek mondták neki, hogy uram nem siethetünk jobban, mert az ökrök nagyon lassan járnak, ő erre azt feleli, hajtsátok ökreitek *trappan!*

— (Lássunk már valamit a *közbiztosságból* is.) Gr. S. jó négy lóval egyik közeleső pusztájára ment, és a mint egy erdőn menne keresztül, néhány fegyveres csak megállitja, és kezdik kifogni a két első lovát. Kérdi tőlök, hogy mit akarnak velök? azt felelik rá egész barátsággal, hogy „el akarjuk adni méltóságos gróf.“ A gróf azt mondja, hogy hiszen még utlevelök sincs rájok, ők azt felelik, hogy sohase aggódjék a méltóságos úr, majd lesz nekünk utlevelünk. Azzal csak vezetik a már kifogott lovakat. Látja a gróf, hogy már nem tréfálnak ám vele, azt mondja nekik, hogy ő hát majd *megveszi a lovakat*, no azután megalkudtak. A gróf mondja nekik, hogy ő nála nines annyi pénz, hanem adjanak egy embert vele, annak majd kifizeti ott-hon a hátralékot. Hiszen úgy is akartunk adni méltóságod mellé egy embert, *nehogy igaz uton szerzett jószágát még egyszer megvetesse valami más tolvaj a tulsó erdőszélen nagysággal.*

A 13-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Deák Ferencz.“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Minden út Rómába vezet, — kivéve, a melyek Kufsteinba vezetnek. — Ha látod hogy eső esik, ne csodálkozzál azon, hogy sár van. — Abból, hogy a kapros káposztát szeretjük, nem következik, hogy a kaprot egyik meg — solo. — Mi jobb? Az égő toronyból leugrani, vagy benne maradni?

— Asszony! tudod-e, hogy milyen jó gsheftet csinálhatsz most? (Halljuk!) Hát csak szedj össze jó sokat azokból a most kibocsátott tíz krajczáros bankókból. Mikor beváltod, akkor németül beszélj, mikor kiadod, magyarul. (Mit nyerek vele?) Ide nézz: németül ez van ráírva: *zehn Kreuzer österreichischer Währung*; magyarul pedig: *tizezüst krajczár*. Már pedig vigos, hogy tíz ezüst krajczár annyi, mint tizenöt krajczár osztrák értékben. És így ha te veszed a tíz krajczárost németül, kiadod magyarul, *tiszta 50 procentet nyertél rajta!*

— A nápolyi király vérfolyásban szenved. Hagyja el azt a *klimát* s vége van a *vérfolyásnak*.

— Az új tizkrajczárosokat az adópénztáraknál csak egy forintnyi értékben fogadják el. Így *böszítik* a népséget arra, hogy már csak azért is, trucezból siesen az adót rá erőszakolni a *Steuereintreiberre*. Kíváncsi vagyok rá, hány ember fogja a lábát kitörni a miatt, hogy a Steueramtból kidobják, adófizetési erőszakos vágyak következtében?

— Napoleon is elcsapta már a pecsovics minisztereit. (Ez is tudja, hogy mitül döglük a légy?) A régi rendszer emberei mind kiestek hivatalaikból. (Valjon azokat is mind Csehországba küldik?)

— Tudod-e, hogy mi tetszik nekem ebben a Richterféle országos tolvajlási processusban. (Ugyan mi volna az, a mi tetszik?) Az tetszik benne, hogy annyi név között, a kik az ország keserves pénzét elmismásolni segítettek; egy magyar sem fordul elő. Mind tizenhárom próbás *civilizátorok*.

— Tehát már Ausztria is elismeri a népszavazatok jogát a törvényes és történeti jogok felett. (Hogy hogy?) Hát hiszen megszavaztatják a Szerb-vajdaságot a magyarországhozai annexió mellett. Szép az ilyesmit a falra festeni.

— (Hanem hát azt mondja meg kend, hogy mi csoda az a Szemere Bertalan úr odakinn?) Nem Berta-

lan az, hanem „*pártalan*.” Hát tudod ő — olyan, — hogy is mondják diákul? „*cs. k. emigrans?*”

— (Ugyan már minek ezivakodnak ezek a nagy okos urak megint az újságokban olyan sokat?) Hagyd el, nem értesz te ahhoz; ez csak olyan *optica fallacia*; összeállnak az urak; egy közülök azt mondja: „megálljatok, majd én el kezdem védelmezni ezt az izét, ti aztán üssétek valamennyien, mentül jobban védelmezem, annál jobban döngessétek. Taktika ez! (No ha patika, hát akkor jól van.)

— Csodálom, hogy még erre a magyar divat-lapszerkesztők rá nem jöttek! Ha valaki *magyar pártákhoz való mintákat* keres, a legválogatottabbakat találja a régi „*stempli*”-ken; különösen szép a 45 krajczáros stempli, ez mindenütt *rezgőkkel* van körül-tűzködve; az 1 *Guldenest* ajánlja egyszerű alakja, mintha szalagokból volna fonva, négy boglárával a közepén. A 4 *Gulden* magas diadémalaku pártá, négy igaz gyönggyel a tetején, islógokkal szépen kistikkolva. A 20 *Gulden* aristocraticus pártá, kicsipkézve, kövekkel kirakva. Egy pár szép főkötőminta is kerül ki, és néhány csinos coiffure, mint az *acht Gulden* és *zwölf Gulden* stempel. Ezen mintákat csak azért nem közöljük, mert még pert csaphatnának a nyakunkba státuspapírosok utánzása miatt.

— A kinek kedve van *egy a jövő század elején* megjelenendő munkára praenumerálni, jelentse magát Simpson és Stuthers professoroknál Edinburgban.

— A párisi lapok nagyon örülnek, hogy Napoleon megint adott valami concessiót az országnak. (Hát másutt nem adtak már régen elég *concessiót* — hirlapokra és vidéki színigazgatásra.) Lám milyen jó az, ha az embertől mindent elvesznek; mikor aztán apródonkint visszaadogatják, mindig van öröme rajta.

— Ismét egy új térképet ajánl valami nyugoti bölc, melyben Ausztriától elírja Velencét, német és lengyel tartományait, helyettük azonban inscribálja számára Törökország felét. Ez épen olyan, mintha valakinek azt mondanák, add ide nekem a négy hintós lovadat, adok neked helyette négy krokodilust.

— (Miért mondják azt, hogy *ő excellentiája*?) Hát *nekem nem excellentiám, neked sem excellentiád*, így okvetlenül az *övének* kell lenni.

— A poitiersi püspök nagyszerű prédikációt tartott a városában azon hős martyrok felett, kik Lamoriciere alatt elestek; nevezetesen Poitiersből is elment a pápai sereghez egy asztaloslegény, kit azután a főtisztelendő úr martyrhaláláért illő magasztalásokkal megdicsőíte, rokonaitul elbucszatá, és örök nyugalomra bocsáta. Mind ezt pedig a hazakerült vértanu egy padban ülve hallgatá tisztelettel; s midőn jövének a templomból, oda ment a püspökhöz, kezét csókolt neki, megköszönte a szép halotti búcsúztatót, hanem engedelmet kért, hogy még egy kis ideig hadd reperál-gassa a szék és asztallábakat ez árnyékvilágban.

Melléklet: Előfizetési felhívás az „Üstökös” 1861-diki évfolyamára.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**
Lakása: Al-országút, Unger-ház 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.
(Egyetem-utca 4. sz.)